

כִּמָּה קִרְקַע דְּרוּשׁ לְאָדָם?

טוֹלְסוּי

בְּכֶפֶר נִדַּח בְּרוּסְיָה, רְחוֹק מִכְּפָרִים וּמְעָרִים, כֶּפֶר אֱלִיוֹ לֹא תִגְעָנָה רַכְבוֹת וְגַם מִסְפָּרָן שֶׁל הַעֲגָלוֹת מוּעָט בְּיוֹתֵר, חָיו הַכְּפָרִיִּים בְּעֲנִיּוֹת גְּדוּלָה, מוֹצָאִים בְּעִמָּל רַב אֶת קִיּוּמָם.

הֵם לֹא הִתְאוֹנְנוּ, שֶׁהָרִי הָאֲמִינוּ כִּי הִפֵּל בְּיַדֵּי שָׁמַיִם, הַעֲשֵׂר וְהַעֲנִי, הַבְּרִיאוֹת וְהַחֲלִי, אֵל מִי, אִם כֵּן, יִבֹּאוּ בְּטַעֲנוֹת?!

גַּם הַקִּרְקַע שֶׁהִיָּתָה שְׂיֻכַת לְאָכֵר, קִטְנָה הֵייתָה וְשִׁטְחָה נִקְבַּע עַל-פִּי תַחֲרוֹת, מִדָּתָה כְּמִדַּת הַתֶּלֶם הַמְּלַבְנִי, שֶׁהַצְּלִיחַ הָאִיכָר לְחַרֵּשׁ בְּיוֹם אֶחָד, מַעֲלוֹת הַשַּׁחַר וְעַד שִׁקִּיעַת הַשֶּׁמֶשׁ.

עַד הַיּוֹם מְסַפְּרִים בְּכֶפֶר בְּלַחֵשׁ, בְּרִדַּת הָאֶפְלָה, קוֹרוֹתָיו שֶׁל אֶחָד הָאֲכָרִים, שֶׁהִתְאַמֵּץ לְחַרוֹשׁ תֶּלֶם גְּדוֹל כְּכֹל הָאֶפְשָׁר. הִתְאַמֵּץ, אָף

לבו לא עמד לו. וכך היה המעשה:

עם שחר החל האיכר לחרוש במחרשתו, מאיץ בסוסו הכחוש כשהוא לוחץ על ידית המחרשה ומאריך את התלם עוד קצת ועוד קצת לפני פניתו שמאלה, כדי לחרוש את התלם שלרחב השדה המלבני. והוא עמל בזריזות, אינו נותן דעתו על הזעה הנוטפת ממצחו, חודרת לעיניו ולפיו... עוד שעה ועוד שעה, הוא כבר חורש את התלם של ארך, המקביל לתלם הראשון שחרש עם שחר, חורש ומתנשף, מזרז את סוסו ואת עצמו: קדימה! קדימה!

כשהתחילה השמש נוטה מערבה כבר ראה האכר את קצה גבולו של התלם "עוד מאמץ", הרהר, "עוד מאמץ ויהיה לי שדה גדול לזרע ולקצר". הוא מתקרב אל המטרה, מבחין בה בקשי, שכן הזעה חודרת לעיניו, אך הוא ממשיך בלהיטות, אכן, הדבר יצליח בידו.

השמש שקעה ובו ברגע פלחה מחרשתו את הרגב האחרון. "נצחתיו!" הרהר, "נצחתיו!" אך אהה! לבו לא עמד בו, הוא נפל תחתיו מן המאמץ ונפח נשמתו.

עמד שם איש קשיש, התבונן ואמר: כמה קרקע דרוש לאדם?!